

Pain, fotad för Close-Up Magazine.

Dead By April, fotad för Close-Up Magazine.

GALLERI LINDA ÅKERBERG

Tunga motiv framför linsen

Linda Åkerberg är 24 år och ungefär 165 centimeter lång. I jobbet möter hon några av de absolut tyngsta och största hårdrocksbanden som står på scenen i dag.

TEXT AMY LAGERMAN FOTO LINDA ÅKERBERG

P Ett av de roligare jobben Linda Åkerberg gjort är plåtningen av det svenska hårdrocksbandet Dead By April. Hon hade en idé om att driva med klyschan om det hårt festande hårdrocksbandet som trashar hotellrum. För att det skulle bli verklighetstroget bjöd Linda in alla hon kände på en jättfest i lägenheten och gjorde sedan noggranna anteckningar hur slagfältet såg ut dagen efter.

Oljiga pizzakartonger bakom soffan – check.

Cigarettfimpar på bordet – check.

Ölburkar strödda över golvet – check.

Hon lyckades också hämta ut en tjock-tv från en miljöstation och smugglade in den till rummet under en filt, tillsammans med noteringarna från festen i bakfickan.

– Jag hade med en hammare, och planen var att slå sönder tv'n och sprida ut glasbitarna på golvet. Fast ingen av oss vågade slå sönder tv-fönstret, så vi stod liksom och klinkade på glaset. Till slut tog en av killarna kommandot och slog till med kraft. Vad vi inte visste var att trycket i en tjock-tv är rejält. När glaset krossades lät det som att vi sprängde en bomb på rummet, och jag var helt övertygad om att hotellpersonalen skulle komma rusande. Totalt tog det ungefär två timmar att rigga scenen, och på slutresultatet syns inte tv'n särskilt mycket. Men den är där. Och det är detaljerna som gör bilden.

Fotograf inget yrke

Linda studerade media med fotoinriktning i gymnasiet och planerade att jobba med film som vuxen.

– Jag gillar historiebyggandet, känslan man får genom att arbeta med flera uttryck, säger Linda.

Fast efter ett års filmande bestämde hon sig för att film tog för mycket tid. I stället hade hon fastnat för fotograferingen. Kameran var helt klart hennes uttrycksverktyg.

Sex månader efter skolavslutningen flyttade Linda till Stockholm. Allt gick på räls. Samtidigt som hon och en kompis hittade en lägenhet fick hon, med stöd från arbetsförmedlingen, jobb som fotoassistent till Camilla Sjödin. Då var Camilla inriktad på modefotografering – en av Lindas två stora intressen. Det andra var, och är, musik. De två intressena löser av varandra och håller motivationen på topp.

Redan under tiden Linda jobbade med Camilla hade hon siktet inställt på Fotoskolan i Stockholm. När arbetsförmedlingen inte lät henne fortsätta som assistent till Camilla tvingades hon göra en ofrivillig paus eftersom utbildningen hon ville gå redan hade startat.

– Arbetsförmedlingen tycker inte att »fotograf« är ett riktigt yrke – det kan man aldrig bli.

Men Linda visste bättre och bevisade motsatsen. Efter 1,5 år på Fotoskolan hade Linda sitt eget företag och uppdrag.

– Jag har varit så bestämd om att det är det här jag ska göra att jag aldrig ens övervägt något alternativ, säger Linda. Och så hade jag tur och hamnade på en studio med fyra andra, vilket gett mig retusch- och assistentjobb. Det hjälper till att fylla upp kalendern och plånboken, även om det i huvudsak är musiken som genererar inkomst.

– Det är väldigt kul att fota hårda killar och snygga tjejer. Jag gillar perfektionen i skönhetsbilderna och att jag får skita ner bilderna så mycket jag vill i musiken. Inspireras gör jag från båda.

Undersöker varje band

Direkt efter skolan var Linda ute hos tidningar och företag och visade upp sin portfolio, men vet inte om det gav så mycket i kunduppdrag. Utom hos en. Robban Becirovic, Close-Up Magazines grundare och chefredaktör, hörde av sig redan dagen efter han tagit emot Lindas pdf med ett erbjudande om jobb kommande dag.

Ett vanligt uppdrag börjar oftast med att Linda spånar fram en idé och förklarar den för artisten eller management. Oftast är det bara att tuta och köra. De nybakade artisterna

är vanligtvis spralliga, gör allt utan att knota och tycker att allt är jättekul. Artister som varit med ett tag, som släppt sin andra platta och blivit uppmärksammade är kanske lite tröttare eftersom de redan jobbat hårt och länge med promotion. De är svårast att jobba med, även om resultatet oftast blir väldigt bra. Tredje kategorin, artister som hållit på riktigt länge, är hur snälla och professionella som helst.

Känner Linda inte till bandet sedan tidigare läser hon på om vilka de är, lyssnar på deras musik, tar reda på vilka influenser de påverkats av.

– Gillar bandet till exempel Twisted Sister kollar jag på Twisted Sister-bilder och musikvideos och annat runt omkring. Jag hämtar inspiration och idéer från vad som är typiskt för den genren och tiden. Det är klart att jag kan fota ett band framför en fond, men det är absolut roligare att fota en historia, att bygga bilden som en scen.

Många roliga plåtningar

Ibland är fotosessionerna stressigare än vanligt. Som när Linda skulle plåta Michael Poulsen, sångaren i det danska hårdrocksbandet Volbeat.

– Han sa att han hoppades att det skulle räcka med att jag tog en enda bild. Jag trodde att han skojade och svarade skämtsamt att jag kanske skulle behöva ta två. Det var bara det att Michael inte alls skojade, han var fokuserad på den kommande spelningen som han skulle göra strax efter fotograferingen. Ett fåtal knäpp senare tackade han för sig och gick.

Annat var det med Peter Tägtgren, alias Pain, som ville bli fotad som den onda prästen Henry Kane i Poltergeist II. Lindas kompis från Dalarna åkte till Stockholm och tog hand om sminket. Kläderna lånade Linda från en atelje. Dagen

Michael Poulsen från bandet Volbeat, fotad för Close-Up Magazine.

Nostalgisk känsla med Leif Silbersky på Circus
Maximum som tillfällig vaktmästare.

de strålade samman i Fåfången på Södermalm i Stockholm var Peter bakis, men både entusiastisk och rolig.

– Jag blev väldigt nöjd med bilderna, och känner att hela idén funkade från början till slut. Jag gillar verkligen att jobba med förberedelserna till jobben och sen sätta ihop alla detaljer till en helhet. Det är fantastiskt när man är så bestämd om en detalj – att man ska ha en viss speciell hatt och att man nästan skiter i jobbet om man inte får tag i just den.

Tillbakablickar gärna

När Linda visar ett urval av sina jobb flimrar också några bilder av hennes morfar förbi. Han gick nyligen bort, och Linda samlar just nu in bilder av honom från släkten.

– Jag har fram tills nu inte varit någon som fotograferar i syfte att bevara vardagen, men nu gillar jag verkligen att ha bilder av till exempel mina vänner.

Vilket egentligen passar väl in på Linda som gillar nostalgi. 1800-tal eller 80-tal spelar ingen större roll, det går att hitta något spännande i det mesta. Klänningarna från förr är som konstverk, liksom viss make up. Förmodligen kommer just nostalgin att lysa igenom ett större projekt som Linda just nu förbereder, och som troligtvis kommer att sammanfattas i en utställning.

– Det har att göra med gammal tid och känsla, 20-tal och dåtid. Kringresande cirkusartister. Men utställningen kommer att vara en upplevelse. Jag har faktiskt mer klart för mig hur utställningen ska vara än själva projektet. Faktiskt så köpte jag precis en gammal trattgrammofon på loppis i Sundbyberg. Precis när jag berättat att jag behövde en såg jag den. Men jag är fortfarande på idéstadiet och försöker låta projektet växa fram innan jag börjar. Vilket inte är lätt eftersom jag är mer för att handla, och göra direkt.

Sophie Thomsens höstkollektion 2007.

En av favoritfotograferna är David LaChapelle.

– Jag gillar verkligen LaChapelles fantasi. Även om jag inte gör humorbilder gillar jag hans tänk, och den enorma produktionen som ligger bakom. Även om jag inte gillar att omge mig med så många människor när jag jobbar tycker jag om detaljarbetet som krävs.

– Jag tycker om genomarbetade bilder, vilket är förklaringen till att jag tackar nej när kompisar ber mig komma förbi och ta några bilder och lägger till att »det behöver ju

Från booklet i CDn «Just Another Love Song»
av Killing Mood.

inte ta så lång tid«. Då är det bättre att de hör av sig till någon fotoskola. Jag vill gärna vara snäll och hjälpa till, men att göra små jobb tar så mycket tid från de stora. Jag skulle själv inte be en kompis som jobbar som målare att komma hem till mig och tapetsera om rummet utan ersättning. Ibland tror jag att det är svårt för utomstående att förstå att jag måste skilja på jobb och fritid. Dessutom tar efterarbetningen i datorn tid, utöver fotograferingen. Man måste skapa utifrån sig själv, utifrån sin känsla, annars blir det inte bra.

För det handlar inte bara om att kunna Photoshop, utan också om att lägga in rätt känsla för att förstärka bilden.

– Man måste känna till reglerna för att kunna bryta mot dem. Det måste finnas en anledning till att bilden ser ut som den gör, man ska inte göra en tokig bild för tokighetens skull. En kille kan inte bara vara med på bild med en banan på huvudet för att det är konstigt. Utan bakomliggande idé faller bilden.

De genomtänkta bilderna är en av förklaringarna till Lindas framgång i den hårda musikbranschen. Att hon i dag mest fotar rock beror sannolikt på att hennes arbeten regelbundet trycks i Close-Up. Branschen läser tidningen och gillar uppenbarligen vad de ser. Jobben för Close-Up Magazine är inte välbetalda, men Linda uppskattar

verkligen att hon får väldigt fria händer.

– Varje jobb är ett personligt projekt. Det är jätteroligt att göra. ■

FOTO: LINDA ÅKERBERG

LINDA ÅKERBERG

Född 1985.

Bor Stockholm, inflyttad från Karlstad.

Utrustning Canon Eos 5D med objektivet 24-105/4L USM. Tre stycken broncolorblixhtar, ett knippe extraljus och skärmar.

Webbsida www.lindaakerberg.com

Agent www.spectacularstudios.se

Favoritband Aerosmith, Johnny Thunders och MC5.

Från skolprojektet Games.

